

Isus vorbește despre moartea Sa

Versete călăuzitoare: Ioan 12.32

Ioan 12.32: Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine.

Este o scenă solemnă, pe care ne-o prezintă evanghelistul Ioan în capitolul 12 al Evangheliei sale (Ioan 12.27-33). El, care odată spusese Tatălui: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta” (Evrei 10.9), Se pregătea să pună pe altarul lui Dumnezeu trupul Său, pe care Dumnezeu îl „pregătise” pentru El. Doar câțiva pași Îl mai despărțeau de cruce, a cărei umbră cădea din ce în ce mai întunecată pe drumul Său singuratic.

Nici măcar începutul capitolului nostru nu este lipsit de această umbră întunecată. În Betania, unde Isus a stat atât de des și cu plăcere, fusese pregătită o masă pentru El, la care Marta a servit, în timp ce Maria a luat o măsură de mir de nard curat, de mare preț, a uns cu el picioarele Domnului ei și apoi le-a șters cu părul ei. Dragostea ei pentru Isus era profundă și autentică și de aceea, mai mult decât ceilalți, a simțit teribila ostilitate a iudeilor împotriva Lui, pe care Îl cunoșteau de mult timp ca fiind Fiul lui Dumnezeu și a cărui glorie o văzuseră în adorație nu cu mult timp înainte (Ioan 11). Inima ei, instruită de Dumnezeu, L-a văzut pe subiectul dragostei ei sfinte deja în mâinile vrăjmașilor Săi înverșunați, ca să spunem așa, și de aceea a făcut tot ce a putut. Isus era totul pentru ea, iar inima ei o îndemna să Îi sacrifice tot ceea ce posedea.

Instruită de Dumnezeu Înșuși, această femeie economisise dinar după dinar pentru a oferi la momentul potrivit o jertfă al cărei miros parfumat să se înalțe din nou spre Dumnezeu. Probabil că nici ea însăși nu-și dădea seama cât de importantă va fi această jertfă în ochii Domnului. Unguentul era foarte prețios, dar dragostea pe care ea a oferit-o era și mai prețioasă. Cu regret, nu și în ochii ucenicilor. Înșelați de Iuda Iscarioteanul, ei au considerat că folosirea a trei sute de dinari pentru Domnul lor nu era decât o risipă!

Cât de diferit a judecat Domnul jertfa Mariei! Nu numai că a justificat acțiunile ei, dar le-a legat și de ziua înmormântării Sale și apoi a adăugat solemn: „Adevărat vă spun, oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va vorbi și despre ce a făcut femeia aceasta, spre amintirea ei” [Matei 26.13]. Nu găsim această menționare în Evanghelia după Ioan, dar în relatarea despre Lazăr (Ioan 11), când este menționată Maria în intercalarea semnificativă: „Maria era aceea care L-a uns pe Domnul cu mir și I-a șters picioarele cu părul capului ei” (Ioan 11.2). În acest fel, Domnul a ridicat un monument pentru ucenica Sa iubită, care ar trebui să ne amintească mereu de învierea pe care dragostea și devotamentul ei înțeleghătoare au adus-o inimii Sale, care tânjea după compasiune. Pe de altă parte, ungera însăși I-a amintit de misiunea dificilă care Îl aștepta. Și era *moartea pe lemnul blestemat* care Îl aștepta!

Apoi scena se schimbă. Prințul Păcii Își face intrarea în cetatea Marelui Împărat pe mânăzul unei măgărițe, în conformitate cu cuvintele profetului, în aclamațiile mulțimii, strigând „Osana!”. Pentru o clipă, pare că lumea L-a urmat. Fariseii au rostit cuvântul. În realitate, însă, realitatea a rămas neschimbată: „El era în lume, și lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit”.

Apoi vin grecii și vor să-L vadă pe Isus. Lumea păgânilor a auzit de El și tânjește după El. Și ea urmează să fie binecuvântată cu binecuvântarea lui Avraam, tatăl *tuturor* credincioșilor, fie ei iudei sau păgâni. „Fiul Omului” trebuie să fie glorificat. Dar cum? Nu prin aclamațiile mulțimii care Îl întâmpină ca „Împărat al lui Israel”. Nu, această glorificare nu are nimic de-a face cu titlul Său de „Fiu al lui David” sau cu glorificarea Sa ca „Fiu al lui Dumnezeu” la mormântul lui Lazăr. *Fiul Omului* nu putea fi glorificat decât prin *moarte și înviere*. Calea până acolo a dus peste Golgota.

Încă o dată, crucea și grozăviile ei vin înaintea sufletului sfânt al lui Isus. „Adevărat, adevărat vă spun: *dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod*” [Ioan 12.24]. Fără cruce, El ar fi rămas singur pentru totdeauna. Numai așa se putea culege rod din belșug. Dar prin ce greutate, prin ce chinuri ale trupului și ale sufletului a trebuit să treacă pentru a ajunge la acest țel! „Acum sufletul meu este tulburat. Și ce voi spune? «*Tată, salvează-Mă din ceasul acesta*?»”, așa strigă El spre Dumnezeu din adâncul inimii Sale, dar imediat adaugă: „Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta. *Tată, glorifică Numele Tău!*” [Ioan 12.27].

Vai! El nu putea fi cruțat de acest ceas. Pentru ca scopul coborârii Sale din cer să fie atins și pentru ca Numele Tatălui să fie glorificat, trebuia ca morții să i se ia puterea, Sfântul trebuia să moară, Prințul Vieții trebuia să își dea viața pe lemnul blestemat.

Acest teribil „trebuie” stoarce din El strigătul de suferință: „Tată, salvează-Mă din ceasul acesta!” Ce har că putem auzi un astfel de cuvânt din gura Fiului lui Dumnezeu și Fiului Omului - că El a venit atât de aproape de noi (o spunem cu respect) în natura umană! Dar ni se permite să-L însoțim și mai departe. Ghetsimani se apropie cu durerea sa de nedescris, cu lupta sa înverșunată. Și dacă mai devreme cuvintele: „Tată, salvează-Mă din ceasul acesta!” au fost imediat urmate de: „Tată, glorifică Numele Tău!”, acum vom vedea cum teribilul conflict al sufletului se va încheia cu cuvintele: „Tatăl Meu, dacă nu se poate să treacă acesta de la Mine *fără să-l beau, facă-se voia Ta*” (Matei 26,42).

În Ghetsimani, umbra crucii s-a așezat mai întunecată și mai amenințătoare decât oricând pe calea Domnului nostru, care era obișnuit cu suferința. Niciodată înainte și nici după aceea nu s-a dat o bătălie care să poată fi comparată, chiar și pe departe, cu aceasta. Aici, „Cel Sfânt și Cel Drept” zace cu fața la pământ înaintea Tatălui, în cea mai adâncă suferință, într-o agonie sufletească de nedescris, și niciun glas nu vine din cer, ca la botezul Său de către Ioan sau la transfigurarea de pe munte, niciun cuvânt tunător nu răsună ca în Ioan 12. Dar se întâmplă altceva. Când groaza ajunsese la apogeu, când „sudoarea Lui s-a făcut ca picături mari de sânge, căzând pe pământ”, un înger Îi apare din cer pentru a-L întări! O, mister etern - creatura Îl întărește pe Creator! Unul dintre „duhurile slujitoare” stă alături de Fiul lui Dumnezeu în lupta Sa grea! Nu este de competența noastră să spunem ceva despre modul în care această slujire îngerească a avut loc. Dar ce cutremur sfânt trebuie să fi trecut prin rândurile oștirilor cerești în acel ceas!

Isus este absolut singur. La o aruncătură de piatră, cei trei ucenici Petru, Iacov și Ioan dorm. El i-a luat cu El, pentru ca ei să vegheze și să se roage împreună cu El. Dar ei nu sunt în stare să îndeplinească cererea Domnului lor. El „a așteptat compătimire, dar degeaba, și mângâietori, dar n-a găsit niciunul” [compară cu Psalmul 69.20]. De trei ori vine la ei în speranța de a găsi compasiune și un cuvânt de înțelegere, dar în zadar; mereu îi găsește adormiți și îi spune lui Petru, care își subliniase dragostea și credințioșia față de Isus mai presus de toți ceilalți: „Simone, dormi? N-ai fost în stare un singur ceas să veghezi?” [Marcu 14.37].

Relatările evangheliștilor despre aceste evenimente sunt scurte. Dar scriitorul Epistolei către Evrei ne spune că Domnul I-a adresat lui Dumnezeu cererile și implorările Sale „cu strigăt puternic și lacrimi” [Evrei 5.7]. „Cu strigăt puternic și lacrimi!” Ah, cum trebuie să fi fost pentru inima iubitoare a lui Dumnezeu Tatăl să-L vadă pe Fiul plăcerii Sale, desfătarea inimii Sale, zăcând cu fața la pământ, să-I audă implorarea, să fie martor la lupta Sa grea și totuși să *nu* poată să-L cruțe de pahar!

Există un verset de cântare bine-cunoscut și emoționant care sună astfel:

Un singur lucru îmi doresc mai presus de toate,
O masă devreme și târzie;
Fericit este să umbli în valea de lacrimi,
Dacă acest singur lucru merge cu noi:
Să privești neclintit la un Om,
Care cu sudoare sângeroasă și în groaza morții
A căzut cu fața la pământ
Și a băut paharul Tatălui.

Cuvintele poetului dezvăluie un sentiment profund și nu putem decât să ne dorim ca mai multe astfel de sentimente și dorințe să se regăsească în inimile noastre adesea atât de lipsite de dragoste. Dar Ghetsimani nu este crucea. Ea nu este capabilă să aducă o „umblare fericită în valea de lacrimi”. Nici Domnul nu a băut „paharul Tatălui” în Ghetsimani. Desigur în lupta Sa era vorba *de pahar*, dar El l-a băut doar pe cruce. În duhul Său, El a trăit ceasul care Îl aștepta, toată grozăvia morții ca plată a păcatului; totuși, în Ghetsimani întâlnim doar *umbra* crucii, într-adevăr mai neagră și mai înfricoșătoare decât oricând, dar totuși doar umbra. După ce această cea mai dificilă dintre toate încercările a fost trecută victorios, Domnul nostru mult lăudat, în deplină supunere față de voința Tatălui, merge în pace spre Golgota.

Acum vine Iuda și, împreună cu el, ceata preoților de seamă, căpeteniile Templului și bătrânii, cu săbii și bâte, ca să-L prindă așa cum se prinde un tâlhar. Venise ceasul în care Fiul Omului urma să fie dat în mâinile făpturilor Sale căzute, în care urma să devină „ocara oamenilor și disprețuitul poporului” [Psalmul 22.6]. Toți, toți se întorc împotriva Lui. „Mai mulți decât perii capului Lui sunt cei care Îl urăsc fără temeii” [compară cu Psalmul 69.4]. Ani de zile au avut parte cu plăcere de ajutorul și minunile Sale. Și acum? L-au înconjurat ca taurii din Basan, și-au deschis gura împotriva Lui, ca un leu care sfâșie și răcnește. Convins de nevinovăția lui Isus, Pilat face eforturi mari pentru a-L elibera. Dar este în zadar. Furia poporului și a preoților de seamă nu poate fi potolită. Pilat nu are puterea de a rezista dorinței lor copleșitoare. Propria lui soție îl roagă să nu se atingă de „Neprihănitul acesta” [Matei 27.19]. Dar el nu este un judecător drept. Cuvintele: „Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten al Cezarului” [Ioan 19.12] aduc decizia. El „Îl predă pe Isus voinței lor”.

Satan triumfă. El a triumfat când Iuda s-a dus și L-a trădat pe Fiul Omului pentru un preț de sclav, a triumfat când unul dintre cei mai credincioși ucenici ai Săi s-a blestemat cu cuvântul: „Nu cunosc pe Omul acesta!” [Matei 27.74]. A triumfat atunci când ceilalți ucenici L-au părăsit pe Maestrul lor și au fugit. Și cât de triumfător este el acum, când Îl are pe Isus acolo unde Îl vrea, în mâinile vrăjmașilor Săi însetați de sânge! Oh, ei își revarsă răutatea împotriva Lui. Îl scuipă, Îl încoronează cu spini, slujitorii Îi dau lovituri în obraji, iar apoi „Îi străpung mâinile și picioarele”. Isus, Fiul lui Dumnezeu, este bătut în cuie pe cruce.

Astfel se împlinește cuvântul minunat: „Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine.” Cum? În ciuda rușinii și a scuipatului, a coroanei de spini și a crucii, a urii și a răutății, El vrea să-i atragă pe toți la Sine? Da, pentru că pentru aceasta El „a venit în acest ceas”!

Până atunci, Isus a băut paharul suferinței fizice și sufletești din partea oamenilor. Satan amestecase acest pahar, înșelându-i pe oameni să meargă la extrem în cererile lor cu privire la Isus. Dar Îl aștepta un alt pahar, infinit mai amar decât acesta, paharul de care se temuse atât de mult în Ghetsimani, paharul mâniei și al furiei lui Dumnezeu împotriva păcatului.

După cum știm cu toții, Domnul și Mântuitorul nostru mult lăudat a băut acest pahar în timpul celor trei ore, în care soarele a fost întunecat. Timpul este precizat cu exactitate. Întunericul care a venit peste întreaga țară a durat de la ora șase până la ora nouă - un timp relativ scurt. Dar ne amintim al doilea verset din Psalmul al 22-lea, care ne dă o idee despre sentimentele Mântuitorului care a suferit loviturile mâniei divine: „Dumnezeul Meu! *Strig ziua și nu răspunzi; și noaptea, și nu am odihnă*”. Când o persoană se află în cea mai mare agonie a morții, un minut poate deveni pentru ea o eternitate. Cât de lungi, o, cât de lungi vor fi devenit pentru iubitul nostru Domn acele trei ore de întuneric, în care mâna lui Dumnezeu a apăsas asupra Lui! În acele ore, El a strigat către Cel care Îl pusese „în groapa cea mai adâncă, în întunecimi, în adâncuri, și a cărui mânie apăsa greu asupra Lui” [compară cu Psalmul 88.6,7]. Dar, vai, El era departe de El! Își ascunsese fața de El! Necazul venise, dar nici un ajutor! El era acum părăsit nu numai de oameni, ci și de Dumnezeu. Oamenii Îl părăsiseră de frică sau din răutate. Prietenii Săi nu îndrăzneau să-L mărturisească, iar ceilalți nu aveau pentru El decât cuvinte blasfematoare și insulte: „Pe alții i-a mântuit, pe Sine Însuși nu se poate salva mântui! ... S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum, dacă-L vrea! Pentru că a spus: «Sunt Fiul al lui Dumnezeu»” [Matei 27.42,43]. Dar acum Dumnezeu Însuși L-a părăsit și L-a apăsas cu toate valurile Sale! Nici o rază de lumină, nimic altceva decât întuneric în jurul Lui!

Cititorii acestor rânduri știu ce s-a întâmplat în acele ore întunecate de pe cruce, că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în acele ore „a purtat El Însuși păcatele noastre în trupul Său pe lemn” [1 Petru 2.24], că acestea I-au fost imputate ca și cum El Însuși le-ar fi comis, da, că El, ca Înlocuitor al nostru înaintea lui Dumnezeu, a fost făcut păcat. Dumnezeu Însuși a trebuit să scoată sabia împotriva „tovarășului Său”. „Trezește-te, sabie, împotriva *păstorului Meu* și împotriva omului care este *tovarășul Meu*, zice DOMNUL al oștirilor; *lovește păstorul!*” (Zaharia 13.7).

O, mister etern al căilor divine! Oare nu chiar în acele ore de suferință nesfârșită a fost Fiul Omului glorificat ca niciodată înainte? Oare nu a fost Dumnezeu glorificat în El? (Ioan 13.31) Da, cine ar fi putut urma o astfel de cale, cine ar fi putut combina glorificarea unui Dumnezeu sfânt cu răscumpărarea omului căzut, cine ar fi putut pune bazele împlinirii gândurilor veșnice de mântuire ale lui Dumnezeu, în afară de El? Unde altundeva putem vedea tot ceea ce este în Dumnezeu: sfințenia și dragostea Sa, adevărul și bunătatea Sa, dreptatea și mila Sa, puse într-o lumină atât de minunată ca în acele ore? Și cine a putut să realizeze această mare lucrare în afară de El, Omul Isus Hristos, care Îl glorificase pe Tatăl de-a lungul vieții și a slujbei Sale aici pe pământ și care acum Îl glorifica pe Dumnezeu în moarte în ceea ce privește păcatul? De aceea, Dumnezeu L-a și glorificat, „glorificat în Sine Însuși îndată (după lucrarea terminată)” (Ioan 13.32). Deși astăzi nu vedem încă totul supus Lui, Îl vedem totuși pe Isus, care a fost făcut cu puțin mai jos decât îngerii din cauza morții pe care a suferit-o, încununat cu glorie și onoare.

„Când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți la Mine.” Crucea este singurul punct de întâlnire între Dumnezeu și păcătosul vinovat. Toți trebuie să fie atrași acolo prin dragostea

veșnică. Aceste cuvinte au fost răspunsul semnificativ al lui Isus la dorința grecilor de a-L vedea. Nu ni se dă un răspuns adresat direct lor. Dar cât de mult merg cuvintele Domnului dincolo de ceea ce au cerut ei! Și astfel, noi, care astăzi putem și noi înșine să revendicăm cuvintele Lui și să-L vedem deja glorificat sus, să fim întotdeauna recunoscători Domnului nostru milostiv că a răspuns la întrebări, la acestea și la altele, care au fost puse pentru moment, într-un mod atât de semnificativ pentru toată veșnicia.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 80 (1932)